

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ

Του ΑCHILLE MILLIEN

Τρεις είν' οι κόρες, ξεκινούν άμα ο ήλιος χάνη,
χέρια με χέρια φεύγουνε κατά τον κάμπο πέρα κεί.
'Η πρώτη ψάλλει εὐθύμη, ρεμβάζει ή άλλη γαρούπη
κ' ή τρίτη άφίνει στεναγμό άπ' της καρδιάς τή βάρη.

Μετάφρ. Α. Γρμμμκτικου

Ο ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Του BAUDELAIRE

Μέσα ος χώματα παιδιά, σαλιγάκους γεμομένα,
ιδέλ' δλομόναχος ενό βαθύ να σάναω λάκκο,
τι γεροκόκκαλό μου έκεί με άνεσι ν' άλλωσσο,
να κοιμηθώ στήλησμονιά άνή λάμα μέσο 'στο κώμα.

Μετάφρ. Ι. Π.

ΤΟ ΡΟΔΟ

Του UHLAND

Το ρόδο που μου χάρισε το μοσχομουνομένο
Στου ήλιου το βασιλέμμα έφειρε μαλαμμένο,
'Ο χωρισμός σου ο σκληρός, μικροδία λατρεμμένη,
Τ' άράσινο το δόστουχο και δόδλομο πορμένι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑΚΙ

Του Οδύγγου ποιητού LALINA

'Αχ! δέν με μάθαν οι γονιοι μου να διαβάζω,
Ούτε με 'στειλαν στο σχολείο με τ' άλλα τα παιδιά,
Μά τα γλυκά ματάκια σου διαυ κντάζω,
Διαβάζω πόση λύπη έχεις μέσα στην καρδιά.

Μετάφρ. Γ. Ζερμπίνη

ταξεί διάφορα φάρμακα.
'Εν τούτοις οι πόνοι άρχισαν να γίνονται πιο δυνατοί.
'Η 'Ερριέττα φώναζε πως πονούσε όσο ποτέ δέν είχε πονήσει
έξήτησε να εξετάσουν το ποιητή το οποίο είχε το νερό με το φάρμακο
που τής έφεραν, έλεγε ότι είχαν βερβία πως την έδηλητηρίασαν
κι' ότι έπρεπε να τής δώσουν άμέσως το αντίφάρμακο. Τής έφεραν καθάριστο
καί... σκόνη από ποικιλίσιμο έχίδνης. Οι γιατροί άπεφάσαν να τής
κάνουν άραμίμαξη μά διαφώνησαν γιατί οι μισοί ήθελαν να γίνη
στο πόδι κ' οι άλλοι μισοί στο χέρι. Τό λατροσυμβόλο δέν κατόρθωσε
να συμφωνήσει κ' έντωμαξέν ή άσθενής άγωνίσσε. 'Η έγχειριστής
τέλος άπεφασίθη, μά δέν τής έπέφερε παρά μά σημάγία άνακούφιση.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ... ΤΗΣ ΓΙΑΟΥΡΤΗΣ

Τι έτρωγαν οι άρχαιοι και τι τρώνε οι σημερινοί Έλληνες.—
Μία διεκδίκησης τών Βουζυγάρων.— Τε δζυγώκλα
του Πτωχοπροδρόμου.— Οι γιαουρτάδες του Βυζαντίου.

'Ο 'Ελληνικός λαός είνε κατ' έξοχην γιαουρτοφάγος. Πλούσιο
και πένητες, ψευταριστοκρατίζοντες και πληβείοι άγαπούν την
λευκήν αυτήν τροφήν, ή όποία, έξωτερικώς τουλάχιστον, μάς προ-
σφέρεται άχραντος, άλλοιμονον όμως χωρίς ν' άπατή πάντοτε την
γούσιν. Διότι όσο γενικεύεται ή χρήση της γιαούρτης, τόσο νοθεύεται
ή ύστασις της, για να άποδειχθή τοιουτοτρόπος ότι οι συμπλο-
κίται γαλατάδες έχουν κάμει σημαντικάς προόδους εις την χημείαν
των τροφίμων.

'Ο μέγας Λαβουαζιέ θά έξήλεσε την ικανότητά τους με την
όποιαν, τή βοηθειά άλευρου, κόλλας, νερού και λίγων σταγόνων
γάλακτος κατωρθώνουν να γερύσουν άπειραριθμούς κεσέδες, τούς
οποίους έπειτα μοσχοπολούν εις τούς ευτυχείς 'Αθηναίους. Καί οι
'Αθηναίοι καταβροχθίζουν το ύποκτον τουτο παρασκευάσμα, διότι
ή έξεσι είνε δευτέρα φύσις και διότι ή ύποβολή έχει δύναμιν μυστη-
ριοδή και άκαταμάχητον.
'Από την εποχην που ο δόκτωρ Μεντσικώφ άνεκάλυψε ότι ή
γιαουρτοφαγία ύποβοηθεί την μακροβιότητα, το κήρυγμα του ελλή-
νης εις την χώραν ταύτην πολυαριθμούς όπαδούς. Δέν άλλαξοί-
στις κανείς. Καμμία φορά τρώμε γιαούρτην γνησίαν — όσοι ευτυ-
χείς — φερέμην από τα μαντριά μέσα στις βεδούρες ή εις τσαντί-
λες των «κουμαρών», τρώμε γιαούρτην άνεκτην εις τα σχετικώς
εϋυνενδητότερα γαλακτοπωλεία, άλλ' έν ανάγκη καταβροχθίζομεν
και το άραρούτι του πλανοδίου. Καί άν δέν έξασφαλίζομεν την
παράστιν της ζαής μας εις την κοιλιά ταύτην των στεναγμών
και δακρύων, τουλάχιστον μοσχομούμε να είμεθα ύπερηφανοι ότι
έπιπλούμεν πατριωτικόν καθήκον.
'Απότι πρέπει να γνωρίζετε, άγαπητοί άναγνώστα, ότι ή γιαούρτη
(ή το γιαούρι άφού άλλοι το θέλουν ούδέτερον) είνε προϊόν 'Ελλη-
νοεργέστικον. 'Ας ύπάρχουν οι ισχυροίόμοιοι ότι έχει 'Οθωμανικήν
την καταγωγήν και άς λέει ότι θέλει ο Βούλγαρος έκείνος
γιατρός που διεκδικεί ύπερ της πατρίδος του την άναξάλυψιν.
'Εδώ οι συμπατριώται του Τσαγκάφ, διεκδικούν και τήν... Μακε-
δοσίαν.
'Θέλετε άποδείξετε της 'Ελληνικότητος της γιαούρτης; 'Ανοι-
ξάτε τα Περιγητικα του Στράβωνος και θά μάθετε ότι οι άρχαιοι
μας πρόγονοι την ένγνώριζαν, παραλαμβάντες από τούς νομάδας
Σκύθας οι όποιοι «έτρέφοντο ίππειφ γάλακι και ο ζυγύ α λ α κ τ ι σ»,
τουτο δέ και έφημα έστιν αυτοίς κατασκευασθέν πως.
'Οτι δέ τουτο ήτο ή σημερινή γιαούρτη, δέν ύπάρχει άμφιβολία.
'Επειτα ιδού και ο Κηρύσιος, ο όποιος μάς μιλεί περι «δζυγάλακτος
των προβάτων». Σήμερα άκόμη εις την 'Ελληνικότητα την Κύπρον
ονομάζεται «γάλα δζυνων» και εις πολλούς 'Ελληνικούς τόπους λέ-
γεται ενυγάλο.
'Αν έλθωμεν άκολούθως εις τούς Βυζαντινούς χρόνους και εις
τόν λαϊκόν ποιητή Θεόδωρον τον Πτωχοπροδρόμον. 'Ητο πεινα-
λέος λόγιος ο καυμένος και διαρκώς κληρότος τα γράμματα :
«Ανάθεμα τα γράμματα Χριστέ και που τά θέλει!»
Φαίχτα μετανοημένος για το στάδιον που άκολούθησε, διαρκώς
έπιθυμούσε να είχε ένα άλλο περὶ έπαγγελμα, όποτε θά μπορούσε
να «φώγη «πλασμαδοκόμματα και τούρους και σοουμπρία». 'Απα-
ριθμεί εις τον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου τα διάφορα έπαγγέλ-
ματα και λέγει :
'Αν ήμουν δζυγαλατάς περιπατών να λάλων :
τ' δζυγάλα να επάλων :- 'Επάρετε θεοβουνοιστόν
την τζούκαν του δζυγάλακτος; δζυγάλα γυναικείς !...
εις ώμους μου να έβατονος; Κάκεια εις το γρήζονοι
άπό ψυχής να στήγγιζα ονοτόμος να ξεπώλων.
Τι σημαίνει με την λέξιν «θεοβουνοιστόν» δέν είμεθα εις θέαν
να πληροφορηώμεν. 'Αλλ' ή λέξις «τζούκα» είνε εν χορσίαι εις Κύ-
προν, Σύβην και άλλας 'Ελληνικάς νήσους. 'Η τζούκα είνε μεγάλο
πλήκρον άγγελιον μέσα στο όποιον κατασκευάζεται ή γιαούρτη ή
ζυνογάλα, μεγαλειότερο δηλαδή από το ύποκοριστικώς λεγόμενον
τζούκαλι, δηλαδή πλήην χύτρα, τσοικιστή «τοπαρά τεντζερεσι».
'Αφ' ετέρου είνε πασίγνωστος ο τρόπος με τον όποιον οι ενυγα-
λάδες της Ανατολής περ.φερόνουν άνα τούς μαχαλάδες τι; ζουκώς
χρησασμένες από τα δύο άκρα χοντρού έύλου βασταζομένου οριζοντί-
ως εις τούς ώμους σκρίβης όπως περιγράφει ο Βυζαντινός ποιητής.
'Επομένως το γιαούρι άπετέλει τροφήν συνθησετάτην κατά την
Βυζαντινήν εποχην, άφού ο Πτωχοπροδρόμος μάς βεβαιώνει ότι «συν-
τόμως θά το έξεπούλα». Καί δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι οι άνθρωποι
του καιρού εκείνου θά έτρωγαν γιαούρτη γνήσιον, νόστιμον και
φτηνό, άφού ούτε 'Αστυατρική ύπηρεσία ύπήρχε τότε, ούτε και Αισχρο-
κέρδεια.
'Όταν ο Μεντσικώφ πρωτόρχισε στο Παρίσι το κήρυγμα του
ύπερ της γιαούρτης, δταν δηλαδή συνιστούσε την γιαουρτοφαγίαν
ως μοναδικόν μέσον μακροβιότητος, οι Παρισιοί ορχήσαν με τά
μύτρα στο λευκό αυτό προϊόν της στήνης. Γιαουρτάκια όμως δέν
ύπήρχαν στο Παρίσι. Τα πρώτα δέ που άνοιξαν εκεί ήσαν 'Ελληνι-
κά. Συνέβη δηλαδή, το έξής : Πολλοί Λιθωρικήτες γαλατάδες
πληροφροηθέντες τά κατά Μεντσικώφ έσπευσαν να μεταβούν εις την
γαλλικήν πρωτεύουσαν και ν' άνοιξουν γιαουρτοπωλεία, έκαμαν δέ,
ως λέγεται, χρυσές δουλειές.
'Ο Σταχουλόγιος